

РЕШЕНИЕ

№ 1883

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12837** по описа за **2021** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК във вр. с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Столична община, чрез процесуалния представител Д. Ц., срещу решение № 990 от 13.11.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 131-ви състав, постановено по НАХД № 20211110210161 по описа за 2021 г. на СРС, с което е отменено Наказателно постановление № 311122/26.05.2017г. на Зам. - кмета на СО. С цитираното НП на И. С. Е., на основание чл.35, ал.7, т.1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО) е наложена глоба в размер на 200 лв. за извършено нарушение на чл.18, т.1, б."а", б."б", б."в" и чл. 35, ал. 1, във вр. с чл. 34, ал. 3 от Наредбата.

Касаторът твърди в жалбата си, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно и в тази връзка моли решението на СРС да бъде отменено, а наказателното постановление - да бъде потвърдено.

Ответникът, оспорва касационната жалба. Претендира за оставяне в сила на решението на СРС.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на инстанционен контрол по чл. 208 от АПК съдебно решение и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и съобразено със закона. Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 10.05.2017 г. на И. Е. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бланков номер 0311122 /10.05.2017 г. за това, че на същата дата в [населено място], в тролейбус по линия №5 на обществения градски транспорт пътувала без редовен превозен документ, квалифицирано като нарушение по чл.18, т.1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община. Актът бил съставен от служителя В. Т., на длъжност контролор в „Център за градска мобилност “ в присъствието на нарушителя и връчен при отказ, което било удостоверено с подпис на свидетел. Въз основа на съставения АУАН, зам.кметът на Столична община издал на 26.05.2017 г. наказателно постановление № 311122/2017 г., с което за нарушение по чл.18, т.1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл.35, ал.1 вр. с чл.34, ал.3 от НРУПОГТТСО на И. С. Е. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че при издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, визиращи в чл. 42, т. 5 от ЗАНН. Приел е, че на нарушителя е предявено неясно обвинение, с което съществено е ограничено правото му на защита, доколкото е изправен пред невъзможността да разбере за какво точно нарушение е наказан.

В разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН са предвидени задължителните реквизити на АУАН и НП. Според чл. 42, т. 4 и 5, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, АУАН и НП следва да съдържат описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, както и законните разпоредби, които са нарушени. Нормите изискват да е налице единство между словесното описание на деянието и правната цифрова квалификация, както и между цифровата квалификация на нарушението, посочена в АУАН, и тази, отразена в НП.

В процесния АУАН е отбелязано, че лицето пътува без редовен превозен документ, както и че отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците. Самият АУАН представлява типов формуляр, в който са вписани различни норми, които биха могли да бъдат нарушени – чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 34, ал. 3; чл. 34, ал. 5; чл. 35, ал. 2; чл. 35, ал. 3; чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 4 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, като изрично е посочено: „вярното се подчертава“, т.е. актосъставителят следва да подчертае коя е нарушената разпоредба за конкретния случай. В процесния АУАН актосъставителят е подчертал като нарушени разпоредбите на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал.

1 във вр. с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО. В НП, издаден въз основа на АУАН, е възприето същото словесно описание на нарушението, както и същата правна квалификация, като е прието, че лицето виновно е нарушило разпоредбите на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 34, ал.3 от НРУПОГТТСО.

По този начин е създадена неяснота на административното обвинение. Сочената за нарушена разпоредба на чл. 18, т. 1 от НРУПОГТТСО урежда четири различни хипотези – по б. „а“, „б“, „в“, „г“, свързани с различни задължения на пътуващите в градския транспорт. В случая бланковият формуляр на АУАН очевидно е отпечатан преди измененията на НРУПОГТТСО, при които е създадена и б. „г“ /нова - Решение № 270 по Протокол № 12 от 14.04.2016 г.) и съдържа само трите хипотези по б. „а“, „б“ и „в“ на т. 1 от чл. 18 от НРУПОГТТСО, според които пътниците са длъжни да притежават редовен превозен документ /б.„а“/, да го представят на контролните органи за проверка /б.„б“/, както и да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение, при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците /б.„в“/. В случая както в АУАН, така и в НП като нарушени са посочени и трите хипотези на т. 1 от чл. 18 от НРУПОГТТСО, което е довело до неяснота кое точно задължение е нарушено, а оттам и до неяснота за какво точно лицето е санкционирано. Освен това дадената правна квалификация не съответства на фактическото описание на нарушението, а именно че лицето пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване от контролър по редовността на пътниците. Законосъобразно въззивният съд е приел, че процесното НП е издадено в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Установеното нарушение е процесуално по своята същност и съществено по тежест, тъй като с него се препятства наказаното лице да разбере за нарушението на коя правна норма е наказано, като по този начин се затруднява правото му на защита.

Въззивния съд приема незаконосъобразност при реализирането на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя в случая и по причина, че доколкото е прието да става въпрос за пътник, пътувал без превозен документ в превозно средство, в частност в моторно превозно средство, от линиите на обществения градски транспорт на територията на СО, т.е. за нередовен пътник без билет или друг превозен документ в моторно превозно средство /каквото представлява тролейбусът/ за обществен превоз на пътници, е следвало да бъде съобразена и очерталата се конкуренция между разпоредбата на чл. 101 от Закона за автомобилните превози, обнародван ДВ бр.82 от 17.09.1999 г., в актуалната редакция, след изменението, обнародвано ДВ бр.9 от 26.01.2017 г., в сила към времето, посочено като такова на извършване на вмененото на И. Е. нарушение, а именно към 10.05.2017 г., предвиждаща, че "пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба в размер: 1. от 10 до 50 лв. - за превоз по общинските транспортни схеми, 2. 50 лв. - за междуселищни превози и 3. 300 лв. - за международни превози" и разпоредбата на чл. 35, ал.7, т.1 НРУПОГТТСО, съгласно която "глобата по наказателното постановление се определя в размер на: 1. за нарушения, посочени в чл. 35, ал.1 вр. чл. 34, ал.3 и ал.5 от наредбата и за нарушенията по чл. 35, ал.3 от наредбата - 200 лв.", като на фона и на това, че самата разпоредба на чл. 101 от Закона за автомобилните превози няма бланкетен характер, представлява част от съдържанието на нормативен акт, който е

такъв от по-висок ранг спрямо НРУПОГТТСО, уреждайки изчерпателно определена категория обществени отношения, а в същото време и се явява по-благоприятна за санкционираното лице, евентуално приложението на същата е могло да бъде преценявано на плоскостта на казуса като основание за ангажирането на личната административнонаказателна отговорност на И. Е., а не конкретната от НРУПОГТТСО /в т.см. и без да са загубили значение и при действието на разпоредбата на чл. 101 Закон за автомобилните превози в редакцията след последното изменение, обнародвано ДВ бр.9 от 26.01.2017 г./

Настоящият състав на АССГ напълно споделя всички изложени в първоинстанционното решение доводи, поради което счита, че не следва да ги преповтаря.

По отношение на твърденията на жалбоподателя, че въззивният съд неправилно се е позовал и на изтекъл давностен срок, изключващ наказателно преследване при постановяване на своето решение, следва да се посочи, че към настоящия момент същият е изтекъл.

Като е достигнал до същите правни изводи въззивният съд е постановил законосъобразно и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 990 от 13.11.2021 г., постановено по НАХД № 20211110210161/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: